

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **H. K.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 – Vršovice, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2017, č. j. 41 A 10/2017 – 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 2. 2017, č. j. KRPB-29873/ČJ-2017-060026-50A, rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalovaná současně stanovila dobu zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů, tedy od 5. 2. 2017 do 6. 3. 2017.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 20. 3. 2017, č. j. 41 A 10/2017 - 18.

[3] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že při rozhodování o zajištění cizince může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění nejvíce na jeden měsíc. Přestože podle čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III měsíční lhůta pro zajištění žalobce uplynula dne 5. 3. 2017, tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné jej zrušit. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalovaná ve většině případů stanoví dobu zajištění na 30 dnů. V nyní posuzovaném případě se však jednalo o měsíc únor, který měl v roce 2017 pouze 28 dní. Pokud by se rozhodovalo o zajištění žalobce v kterýkoliv jiný měsíc než je únor, doba zajištění by nikdy nemohla být přesáhnuta. Odchýlení jednoho dne od lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III tak nutně nemusí zakládat nezákonnost zajištění, neboť se zde jedná o mimořádnou situaci, kdy žalobce není znevýhodněn na rozdíl od ostatních cizinců zajištěných v jiných měsících taktéž na dobu 30 dnů. Žalovaná pouze nereflektovala skutečnost, že únor má méně než 30 dní.

[4] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 22. 2. 2017 zaslalo Rumunsko souhlas s převzetím žalobce. K prodloužení zajištění žalobce došlo na základě rozhodnutí ze dne 1. 3. 2017, č. j. KRPB-29873/ČJ-2017-060026-50A, kdy se doba zajištění prodloužila o 30 dní, tedy ode dne 7. 3. 2017 do 5. 4. 2017. Žalovaná přitom vycházela právě z data 22. 2. 2017, od kdy započala běžet šestitýdenní lhůta, v níž je správní orgán povinen žalobce do Rumunska přemístit. Tato lhůta končí 5. 4. 2017, což činí 30 dnů ode dne, od kterého se prodloužení počítá. Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá, že přesah zajištění o jeden den v napadeném rozhodnutí nemohl mít vliv na celkovou délku zajištění žalobce stanovenou rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 1. 3. 2017.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku, že žalovaná rozhodla o jeho zajištění na nezákonnou dobu, neboť doba zajištění přesahuje jeden měsíc, což je v rozporu s čl. 28 odst. 3 ve spojení s čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III.

[6] V případě stěžovatele žalovaná zjistila, že přichází v úvahu jeho předání do Rumunska, a to dne 5. 2. 2017 při lustraci jeho identifikačních údajů v systému EURODAC. Právě od 5. 2. 2017 tedy začala běžet jednoměsíční doba zajištění stěžovatele, která tím pádem měla skončit nejpozději dne 5. 3. 2017. Po uplynutí této doby je další zajištění v situaci, kdy žalovaná při vydání původního rozhodnutí nemohla nijak předjímat, zda jí bude doručena souhlasná odpověď Rumunska, nezákonné. Napadené rozhodnutí ovšem zákonnou mez zajištění překročilo a rozšířilo možnost zajištění stěžovatele do 6. 3. 2017, což bylo v době jeho vydání zjevně nezákonné. Nezákonnost stanovení délky doby zajištění může být přitom posuzována i předem, a proto není třeba čekat na to, zda stěžovatel bude fakticky zajištěn i po 5. 3. 2017. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor (viz rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59).

[7] Nepřijatelný je názor krajského soudu, že žalovanou „omlouvá“ nestandardní skutečnost spočívající v tom, že únor má pouze 28 dní. Tato skutečnost je naopak notorií, s níž byla žalovaná povinna počítat. Lichá je rovněž úvaha, že by snad stěžovatel měl být zvýhodněn oproti jiným cizincům, kteří nebyli zajištěni v únoru. Zcela nerozhodné je pak to, že potenciální nezákonná doba zajištění stěžovatele by trvala „pouze“ jeden den. Pokud nezákonnost rozhodnutí způsobuje překročení doby zajištění o dva dny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36), není možné nepovažovat za důvod nezákonnosti překročení doby zajištění

pokračování

o jeden den. Z hlediska zásahu do základního práva na svobodu cizince jde o zcela srovnatelné omezení a jakýkoliv právní výklad vzhledem k dané problematice musí být restriktivní, neboť jde o omezování svobody stěžovatele.

[8] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zajištění stěžovatele podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu k tomu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

[12] Stěžovatel byl omezen na osobní svobodě dne 5. 2. 2017 podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu, víza či jiného povolení, které by jej k pobytu na území České republiky opravňovalo. V průběhu správního řízení bylo žalovanou zjištěno, že stěžovatel požádal v minulosti o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Žalovaná proto rozhodla o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání do Rumunska s tím, že dobu zajištění stanovila na 30 dnů, tedy od 5. 2. 2017 do 6. 3. 2017. Dne 8. 2. 2017 Ministerstvo vnitra odeslalo žádost o přijetí stěžovatele zpět do Rumunska a dne 22. 2. 2017 zaslalo Rumunsko souhlas s jeho přijetím zpět. Následně rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017, č. j. KRPB-29873/ČJ-2017-060026-50A, žalovaná prodloužila dobu zajištění o 30 dní, tedy od 7. 3. 2017 do 5. 4. 2017.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňoval splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Poukazoval pouze na pochybení žalované při stanovení délky jeho zajištění a z něj dovozoval nutnost zrušení jak rozhodnutí žalované, tak i krajského soudu.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že nikoli každá vada správního řízení musí mít za následek zrušení vydaného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101, ze dne 16. 9. 2014, č. j. 8 As 112/2013 - 46, ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 - 38). To stejné platí i pro vady v řízení před krajským soudem.

[15] Zdejší soud souhlasí se stěžovatelem, že ve správním řízení došlo k vadě. Soud však není názoru, že by tato vada měla vést ke zrušení rozsudku krajského soudu a následně i ke zrušení rozhodnutí o zajištění.

[16] V rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“* Současně čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III stanoví, že *„lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá.“*

Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce.“

[17] Stěžovateli lze proto přisvědčit v tom, že ve výrokové části rozhodnutí o zajištění žalovaná chybně stanovila konec doby jeho zajištění. Jestliže žalovaná mohla stanovit dobu zajištění maximálně na jeden měsíc a stěžovatel byl zajištěn v neděli 5. 2. 2017, pak posledním dnem jeho zajištění mohla být neděle 5. 3. 2017. Namísto správného data „5. 3. 2017“ však žalovaná v rozhodnutí uvedla nesprávné datum „6. 3. 2017“.

[18] Nejvyšší správní soud v daném případě přihlédl k tomu, že faktický procesní postup správních orgánů byl v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. V rámci jednoměsíční lhůty byla odeslána žádost o převzetí nebo přijetí zpět do Rumunska (8. 2. 2017), přičemž ve stanovené lhůtě pro odpověď Rumunsko zaslalo souhlas s přijetím zpět. Od tohoto okamžiku (22. 2. 2017) tak začala běžet nová šestitýdenní lhůta pro přemístění stěžovatele z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu. Dne 1. 3. 2017 proto vydala žalovaná rozhodnutí o prodloužení doby zajištění do 5. 4. 2017. Ještě před uplynutím stanovené 30ti denní doby zajištění tedy žalovaná rozhodla o jeho prodloužení. V první fázi dublinského řízení tak nedošlo k překročení maximální možné doby omezení osobní svobody stěžovatele, neboť ta byla omezena v časovém úseku kratším než jeden měsíc. Pokud tedy žalovaná uvedla ve výrokové části napadeného rozhodnutí, že se doba zajištění stanovuje do „6. 3. 2017“, nelze takové pochybení považovat za natolik intenzivní, že by mělo vyvolávat nutnost zrušit žalobou napadené rozhodnutí, jak správně uzavřel i krajský soud.

[19] Stěžovatel na podporu svých tvrzení poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudky ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, a ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015 – 36. V této souvislosti je třeba uvést, že v prvně uvedeném rozsudku bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců, tedy šlo o cizince zajištěného v režimu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Pokud jde o druhý uvedený rozsudek, tam bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Šlo o prodloužení původně stanovené doby zajištění poté, co příslušný členský stát zaslal svůj souhlas s převzetím cizince. Správní orgán však v této další fázi dublinského řízení nesprávně stanovil počátek „nové“ doby zajištění, čímž došlo k překročení maximálně možné šestitýdenní doby omezení osobní svobody cizince o dva dny. Z uvedených skutečností je zřejmé, že v obou uvedených rozsudcích byly řešeny skutkově i právně odlišné věci, a proto nelze závěry v nich obsažené bez dalšího aplikovat i na nyní posuzovanou věc.

[20] Lze tedy uzavřít, že byť došlo ve správním řízení k procesnímu pochybení, nezakládá toto důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i rozhodnutí žalované. Jejich zrušení by s ohledem na výše uvedené nevedlo k vyšší ochraně práv stěžovatele a bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení. Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že výše uvedeným hodnocením nikterak nesnižuje intenzitu pochybení a nedává návod pro případné další případy. Formu obrany ze strany zástupce stěžovatele shledává zdejší soud případnou, avšak pro všechny výše uvedené důvody neshledal důvod ke zrušení napadených rozhodnutí.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

pokračování

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu